

TIL TOVE PÅ HENDES SØLVBRYLLESDAG

I4-4 1971.

Mel: Dernede i dalen....

Det var i firetitre, jeg dig fik øje på,
for dine øjnes smut, jeg ej længer kunde stå.
Den ottende i anden, og det var fastelavn,
da endelig jeg voved at spørge om dit navn.

Jeg spurgte dig, vil du med mig i hånden gå,
du sa', det vil jeg gerne, det kan du nok forstå,
på skolen, jeg studered, jeg læste og jeg sled
men onsdag, lørdag, søndag, til bys jeg drog afsted.

Min eneste tanke, jeg Tove vilde se,
for som i eventyret, blev hun min gode fe.
Og mens at krigen rased, eksaminer jeg fik,
til søs i femogfyrre, i hjertet gav et stik.

April i seksogfyrre, til Marstal atter kom,
den fjortende vi skrev, da vi to blev brud og gom.
Om noget var i vente, man flittigt så sig om,
men det blev Februar, før den lille Jane kom.

Men livet gik vid're, med kolorit og skik,
december ott'ogfyrre-vi lille Dorit fik.
Og dage gik med solskin, med stille og med regn,
i femtiseks forøgelse, atter der var tegn.

I maj du søde maide, og John til verden kom,
foruden ham var hverdagen både kold og tom,
det syntes søstre tvende-forkælede ham godt,
at han var nok en pige, det ønskede de blot.

I sekstien på stammen, det sidste skud vi så,
at det var vor den lille, vi kunde ej forstå,
han ligned ej de andre, dengang at han blev født,
for han var fyldt med fregner, og håret det var rødt.

I dåben vi Karsten, den lille navnet skrev,
vi troede bestemt at han sød og stille blev.
Men dog sin mors familie, han slægter meget på,
der er ej de spilopper, han ej kan finde på.

Af børnebørn fik vi tre piger og en dreng,
så sødt de alle sover, hver i sin lille seng.
Og racen er forøget, vil ej til grunde gå,
gid, verden held og lykke, dem fortsat byde må.

Nu tak min egen Tove, for disse mange år,
og som min livets dronning, for mig du stadig står,
i vores ægteskab, var der både stille-storm,
og netop dette mønster, vort liv har givet form.

Du har jo haft ansvar, for både hjem og børn,
du gjorde meget mere, end blot at ta'din tørn,
for hvad du mig har givet, jeg siger tak dertil,
min skat for hele livet, du altid være vil.

Gid talrige glæder, at du endnu må få,
at stadig her i livet, vi to må sammen stå,
min ELSKEDE, hav tak, at du holdt så længe ud,
og tak, fordi i dag at du er min SØLVERBRUD.

